

gifter i Sæd i meget stort Antal, nemlig Regnskaberne for de Stiftelser, der høre ind under Ministeriet for Kirke- og Undervisningsvæsenet. Der er, efter et løseligt Overslag, under Dvæsturen henlagt 18,000 Conti, der omfatte Sæd, men Beregningen heraf forårsager ikke større Uleilighed, end at Indbetalingerne — det vise Bøgerne — kunne begynde den 1ste Februar, altsaa kun et Par Dage efter at Capitelstarten er sat. Man udregner nemlig Tavler til denne Brug, og ved Hjælp af disse bliver det meget let at udregne hver enkelt Afgift. En stor Deel Afgifter betales tillige med de samme Quantiteter i alle tre Sædarter, og da der ogsaa herfor er særlige Tavler, er Beregningen i det Hele særdeles let. Opkrævningen skeer igjennem Amtstjuerne, og det er neppe troligt, at Vættelsen, selv om man fik det Hele afføst, vilde blive saa stor, at den vilde blive kjendelig paa Contoitrudgisterne. Noget Opkrævning igjennem Domainecontoret finder ikke Sted. Udvalget har søgt Oplysning om, hvorvidt noget Eignende som den her foreslaaede Afløsning tidligere har været forsøgt, og saavidt man har kunnet komme til Kundskab derom, har den kun været forsøgt i eet Tilfælde. I Selmers „Universitetets Aarbøger“ findes nemlig meddeelt en kongelig Resolution af 4de November 1842, ved hvilken det bestemmes, at fra den 1ste Januar 1843 skulde en Fjerdedeel af samtlige Kornafgifter til Universitetet og Communitetet kunne afløses mod Erlæggelsen af det Femogtyvedobbelte af Prisen efter de sidste 10 Aars Capitelstart. Man har altsaa haft Tidrummet fra 1843 indtil nu for sig og maatte vel deraf kunne drage nogen Erfaring om, hvorvidt det vilde være sandsynligt, at Bestemmelsen om en saadan Afløsning vilde blive benyttet i noget stort Omfang, og navnlig, forsaavidt hensees til Lovudkastets § 6, hvor man seer, at Finantsministerens Opmærksomhed har været henvendt paa Statsgælden, hvorvidt der vil være Udbytte til, at Afløsningen vil give et

saadant Resultat, at dette kunde udøve nogen Indflydelse paa Statspapirernes Cours. I den Henseende skal jeg meddele, at Netten til Afløsning i Henhold til denne Resolution har været benyttet i 3 Tilfælde i Aarene 1846 og 1847; altsaa er den benyttet i et overordentlig ringe Omfang, og skal man uddrage nogen Slutning deraf, saa bliver det ikke sandsynligt, at Vedtagelsen af § 1 vil medføre store Resultater. Skulde det ikke bestomindre blive Tilfældet, da er det sandsynligt, at der deraf vil følge ikke ubetydelige Tab for Statskassen. Udvalget kan derfor ikke tilraade det høie Thing at vedtage dette Forslag. Det vil sees, at Endringsforslaget tillige gaaer ud paa at lade en Bestemmelse udgaae her, som vil blive foreslaet indsat paa et senere Sted, nemlig i § 4. — Endringsforslaget under Nr. 2 til § 2 er en Redactionsændring, der, som bemærket af den ærede Formand, vil følge af sig selv, dersom Endringsforslaget under Nr. 1 vedtages. I § 3 omhandles Afløsningen af Arvesæsterecognitioner og Kjendelsespenge, og som Vilkaar i saa Henseende opstilles, at en Recognition i Almindelighed skal kunne afløses mod Erlæggelsen af Recognitionens Beløb taget eengang, men at, dersom Afløsningen skeer samtidig med et Besidderskifte, skal der gives et Tillæg af sex Tiendepenge. Beregningen af Værdien af saadanne Afgifter som de her foreliggende er ikke ganske let, og der hører i hvert Tilfælde dertil sikkre Opgivelser af, hvad Erfaringen i saa Henseende har lært. Et Hovedpunkt bliver det naturligtviis, hvor hyppigt Recognitionerne falde. I den Henseende siges det i Motiverne til § 3, at man er gaaet ud fra en formodet Gjennemsnitsvarighed for Besiddelsen af 25 Aar. Noget fastere Grundlag har Udvalget ikke haft i denne Sag, og det vil let sees, at Udtrykkene her ere meget svævende, der siges kun en formodet Gjennemsnitsvarighed af 25 Aar. Man pleier at betragte et Fastes Varighed som 30 Aar, og naar man tager Hensyn til den Forskiel, der er i Be-